

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

برگردان از: حمید محوی
۱۴ مارچ ۲۰۱۴

دیوان عالی امریکا به حقوق کارگران حمله کرد

۲۷ جنوری، دیوان عالی ایالات متحده رأی ناسزاوار خود را مبنی بر این که کارگران برای مدتی که صرف پوشیدن لباس کار و آماده سازی تجهیزات امنیتی خود می کنند حقوقی دریافت نمی کنند و این بازه زمانی جزء ساعات کار آنها به حساب نخواهد آمد، صادر کرد. چنین قضاوتی نه تنها فلزکاران را از حقوق خود محروم می دارد بلکه وجود قانون بنیادی اقتصاد را نیز نفی می کند. ۹ قاضی رأی داده اند که زمان کاری که فلز کاران برای پوشیدن و درآوردن لباس و اموری که به تجهیزات امنیتی آنان در فولاد سازی متعلق به «یو اس اسنیل» (۱) در گری، ایندیانا می باشد جزء ساعات کار روزانه به حساب نمی آید و در نتیجه ارزشی تولید نمی کند.

تجهیزات حفاظت فردی که کارگران فلز کار باید بپوشند و در پایان کار در بیاورند، مبنی بر رأی صادر شده عبارت است از «کت نسوز، شلوار و کاکول، کلاه امنیتی، کلاه توری مخصوص پوشاندن موهای سر، تکه های مچ، دستکش کار، جوراب شلواری، چکمه و محافظ فلزی، عینک حفاظتی، دهان-گوش و نقاب حفاظتی».

بدون پوشیدن لباس و تجهیزات حفاظتی، کارگران فلز کار قادر به انجام وظیفه نخواهند بود. چنین امری به این معنا است که خود تجهیزات جزئی از ارزش کار بوده و باید آن را به مثابه پیکره ابزارکار و ماشیناسیون تلقی کنیم. ارزش تجهیزات ایمنی کارگران و بازه زمانی مرتبط به پوشیدن و درآوردن آن به فولادی منتقل می شود که آنها تولید می کنند. بدون لباس ایمنی فردی و بازه زمانی مرتبط به چنین ضرورتی امکان تولید فولاد و ارزش مرتبط به آن وجود نخواهد داشت.

یو اس استیل فولاد و ارزشی را که فلزکاران تولید می کنند به عنوان ملک شخصی شرکت تصاحب می کند. تصاحب چنین ملکی ارزشی را که تجهیزات ایمنی فردی طی روند تولید به فولاد منتقل کرده است را در بر می گیرد، که این بخش از ساعات کار ضروری یعنی پوشیدن و درآوردن لباس و تجهیزات ایمنی فاقد ارزش اعلام شده است.

داوری دیوان عالی فلزکاران را از فراخواست های قانونی مرتبط به ارزشی که بر اساس ساعات کار تولید می کنند محروم می سازد. داوری ضد کارگری می تواند مقدمه ای باشد برای محروم ساختن کارگران از دست یابی به فراخواست هایشان در مورد چگونگی کار روزانه مانند وقت استراحت یا غذاخوری، زمان توقف و راهی را که باید از یک بخش به بخش دیگر ببیمایند، و یا ساعات کاری که خارج از کار عادی پیشبینی شده بوده است.

این رأی خلاف تعریفی است که دیوان عالی در سال ۱۹۴۶ در رابطه با مفاد استاندارد کار سال ۱۹۳۸ عرضه کرده و مشخص می کند که «هفته کار قانونی عبارت است از تمام مدتی که کارگر ضرورتاً در رابطه با کارفرما در خدمت او بوده یا در مکان مشخص شده... [کارگران حتی باید برای کارهایی مانند] لباس پوشیدن و درآوردن آن... این فعالیت ها مشخصاً به پیکره کار تعلق دارد». قوانین مرتبط به ساعات کار در قانون فدرال ۱۹۴۷ به روشنی مطرح گردیده است. این قانون می گوید که شرکت ها «باید حقوق کارگران را برای تمام مدتی که وارد محیط کار می شوند تا وقتی که از در محل کار خارج می شوند، بپردازند».

رأی اخیر نئولیبرال بدون نتایج مالی برای ۸۰۰ فلزکار فعال و بازنشسته در یو اس استیل در گری نبوده است. آنتونن اسکالیا نوشته است که: «در مجموع، کمیت زمانی، و در نتیجه پولی که در این رابطه مطرح می باشد قابل توجه است».

سندیکی فلزکاران در هفته نامه ای نوشته است که: «کارگران باید هوشیار باشند که حمله سازمان یافته ای به همکاری دولت علیه حقوق آنها در شرف وقوع است، و باید دانست که دیوان عالی نه تنها یک نهاد دولتی می باشد بلکه دولت اوباما از دیدگاه حقوقی با پول و وکیل از یو اس استیل پشتیبانی کرده است. و علاوه بر این، گروه کارفرمایان که عموماً به صنایع غذایی تعلق داشته اند با فشارها و مداخلاتشان کارگران را از کسب حقوق حقه خود محروم کرده اند. انجمن صنایع غذایی بیانیه ای منتشر کرده است که مبنی بر آن هر تصمیمی که به نفع فلزکاران گرفته شود برای صاحب کاران ویرانگر خواهد بود.

«شرایط در ایالات متحده و کانادا تا نقطه ای سقوط کرده و تنزل یافته است که مالکان سرمایه و نمایندگان و مباشران سیاسی آنها بازنشاسی و رعایت حقوق کارگران را «ویرانگر» تلقی می کنند، و فراخواست های کارگران را در مورد ارزشی که با ساعات کارشان تولید می کنند غیر قانونی دانسته و حرکت جمعی آنها را برای کنترل شرایط کار جرم و جنایت تلقی کرده اند. هفته نامه بر این باور است که وخامت این داستان اهمیت فوق العاده ای دارد. زیرا می توانیم ببینیم که شرکت های مانند یو اس استیل بی هیچ محدودیتی تا کجا پیش می روند و تا کجا دولت ها و دادگاه ها در

خدمت آنها هستند. این موضوع حاکی از انحراف است. جامعه نمی تواند اجازه دهد که چنین افرادی از موضع قدرت اقتصادی و سیاسی تا این اندازه خود خواهانه تصمیماتشان را به اجراء گذارند.:

1)US Steel

منبع : لینک اصلی مقاله به زبان فرانسه

<http://www.cpcml.ca/francais/Lmlq2014/Q44035.HTM#5>

گاهنامه هنر و مبارزه

۱۲ مارچ ۲۰۱۴

مارکسیسم+لنینیسم

روزنامه حزب کمونیست کانادا

Numéro 35 - 7 mars 2014